

Bokslut över valet i Storbritannien

Det brittiska parlamentsvalet i december förra året slutade med klar seger för Boris Johnsons Tories. För Corbyns Labour-parti innebar det ett svidande nederlag, även om röstförlusterna i procent inte var särskilt stora: Tories fick drygt 43%, Labour drygt 32 %.

Om man haft proportionella val (som i Sverige) och tar hänsyn till resultatet för de partier som var emot Brexit (liberaldemokraterna med 11,5%, skotska nationalistpartiet med 3,9%¹ och de gröna med 2,7%)², då skulle Tories + de småpartier som stödde Boris Johnsons Brexit-linje (omedelbar Brexit) hamnat i minoritet. Förutom Brexitpartiet (som fick 2% rösterna), var dessa småpartier så små (mellan 0,1 och 0,8 %), att de flesta inte skulle ha kommit in i parlamentet ens om de varit regionalt förankrade (förutom Demokratiska unionistpartiet i Nordirland som fick 0,8%, men 30% i Nordirland).³

Att Boris Johnson fick absolut majoritet i parlamentet beror dels på valkretsindelningen (som missgynnar Labourpartiet) och i synnerhet på att man i Storbritannien använder majoritetsval i enmansvalkretsar, vilket betyder så att det parti som blir störst i en valkrets vinner allt – övriga får inget (man har inte utjämningsmandat eller liknande).

Men givetvis bör man ändå analysera valkampanjen och valresultatet, ty valet gick betydligt sämre än vad Corbyn & Co hade förväntat sig. De två artiklar som återges nedan diskuterar dessa frågor

Lästips

[Vänsterpress om valresultatet i Storbritannien – december 2019](#)

[Brittisk vänster om nyvalet och Brexit – november 2019](#)

MF 26/2 2020

Innehåll

Socialist Resistance: Valet i Storbritannien. Analys av ett katastrofalt resultat 1

Michael Walker: Det var inte bara media som besegrade Jeremy Corbyn..... 10

¹ Regionalt parti: 45% i Skottland!

² Det blir en röstandel på över 50%.

³ För detaljer om valresultatet, se [Parlamentsvalet i Storbritannien 2019](#) (Wikipedia)

Socialist Resistance: Valet i Storbritannien. Analys av ett katastrofalt resultat

Ur [International Viewpoint](#), 13 februari 2020. Översättning från engelska, Göran Källqvist

[Denna analys av de allmänna valen i Storbritannien den 12 december 2019 publicerades av *Socialist Resistances* [SR] redaktionsråd den 12 februari. En sista avdelning som i detalj behandlade valet av ledare och ställföreträdande ledare har utelämnats. Den fullständiga versionen återfinns på [webbplatsen] [Socialist Resistance](#) – *International Viewpoints* kommentar.]

Vad hände?

Liksom många inom vänstern hade vi helt fel om valresultatet. De flesta förväntade sig ett parlament utan någon majoritet eller till och med en minoritetsregering med Labour. Så blev det inte.

Brexit bröt ner livslånga röstlojaliteter, och tillsammans med Storbritanniens ökända system med majoritetsval gav det Tories en majoritet på 80 platser i parlamentet. Tories fick 43,6% av rösterna och ökade med 66 mandat och Labours röstantal minskade med 7,8% till 32% vilket ledde till en minskning med 42 mandat.

Labours Brexitanhängare röstade i stort antal på Tory eller Brexitpartiet. John Curtis beskriver det så här: ”De konservativas röstandel steg med i medeltal 6% på de ställen där mer än 60% röstade för att lämna 2017, medan den minskade med 3% där mer än 55% röstade för att bli kvar. Till skillnad från detta minskade Labours röstsiffror med 11% på de ställen där att lämna var mest populärt och minskade med mer blygsamma 6% i de valkretsar som var mest för att stanna kvar.” De förlorade rösterna gick till största delen till Tories i England och SNP [Skotska nationalistpartiet] i Skottland. Även på många av de ställen där Labour behöll sina mandat gick partiets röstandel ner, ofta med omkring 10%. Tories firar nu en seger som de bara till hälften trodde var möjlig.

Som Andy Stowe poängterar i en första värdering av valet på SR:s webbplats,¹ så var det inte bara ett förödande nederlag för vänstern och de progressiva krafterna, utan också en enorm seger för den engelska nationalismen och främlingsfientliga hårda högern som under många år har kämpat för just detta. Det är ett lika tungt nederlag som vid de allmänna valen 1983, då Thatcher fick en stor majoritet för en andra mandatperiod. Men med en hotande klimatkris och Trump i Vita huset är det under mycket farligare omständigheter.

Nu kommer Brexit att genomföras i den allra hårdaste och mest reaktionära form som finns tillgänglig för Johnsons regering. Det fria rörligheten har upphört. Nya rasistiska immigrationslagar kommer att införas. Det är också mycket troligt med en hård Brexit utan något avtal i slutet av implementeringsperioden, eftersom det är den modell som centrala figurer i [den högerinriktade tankekedjan] ERG alltid har velat ha.

Under allt detta har Torypartiet förvandlats till Brexitpartiet version II.² Det är nu ett engelskt nationalistiskt/populistiskt parti med en rasist som ledare och [högerextremisten] Tommy Robinson som nyrekryterad – och många fler av hans sort på väg. Kanske även Farage? I den mån ”One-nation konservatism” fortfarande existerade, har den besegrats grundligt.³

¹ 13 december 2019, [“A disastrous election result: defend the gains of Corbynism”](#).

² Ian Parker, 7 januari 2020, [“British Conservative Party tacks right”](#).

³ ”One-nation konservatism” är en konservativ strömning som förespråkar åtgärder mot fattigdom och social misär för att motverka Labours inflytande – öa.

Med hjälp av Brexits giftiga magi har detta parti lyckats övertyga ett stort antal Labourväljare att det var viktigare att hävda den engelska nationalismen än att bli av med matbanker och hemlöshet, eller säkerställa att folk inte dör medan de väntar på att bli intagna på sjukhus. I slutändan agerade den härskande klassen i sitt eget intresse, trots att de i många fall ogillade Brexit, och samtidigt har stora delar av arbetarklassen, speciellt i det avindustrialiserade norr, bortsett från sina klassintressen och köpt Brexit och retoriken om att ”ta kontroll över våra gränser”.

Det är en katastrof. Johnson kommer att ta den brittiska kapitalismen från medlemskap i EU till en farlig och reaktionär relation med Donald Trump, vars centrala paroll är ”gör Amerika stort igen”, och vars mantra är privatisering, avreglering, klimatförnekelse och kortsiktiga militära äventyr. Johnson kommer att gå vidare och begränsa de redan massivt inskränkta fackliga rättigheterna ännu mer – speciellt i sektorer som järnvägen och posten, där det har funnits en begränsad historia av visst motstånd, inklusive inofficiella aktioner – tillsammans med alla andra rättigheter eller förmåner som hindrar frihandelsavtal. Den hatade universella krediten⁴ kommer att vara oförändrad och försörjningsstödet kommer att utsättas för fler angrepp. Toryprojektets rasistiska karaktär kommer att göra miljontals EU-medborgare oroliga för sin framtid här.

Allra mest skrämmande är den ekologiska/klimatdimensionen. Just när vetenskapen ger oss 10 år att rädda planeten från en okontrollerbar klimatkatastrof har vi en klimatförnekare som premiärminister i fem år, kanske mer.

Vad hände egentligen

Men vi ska inte förväxla förlorade mandat med förlorade röster – i synnerhet med tanke på Storbritanniens system med majoritetsval – som vid detta val gav Tories en jordskredsseger med 80 nya mandat efter en ökning av röstandelen med 1,3% sedan 2017.

Vad gäller antal röster för eller mot Brexit så fick faktiskt, enligt *Yorkshire Post* den 14 december, partierna som var för att stanna majoritet med 53% av det totala antalet röster medan partierna som ville lämna bara fick 47%. De säger att dessa siffror är anmärkningsvärt i linje med de senaste 75 opinionsundersökningarna om Brexit – alla har visat en liknande ledning för att stanna kvar.

Med andra ord har Brexit, ett ytterst strategiskt och kontroversiellt beslut med många effekter på landets framtid och folks livskvalitet, antagits mot folkets vilja, som har förändrats sedan folkomröstningen.

Det faktum att Torys seger inte återspeglar folkviljan förklaras av ett system med majoritetsval som gav Tories 56% av platserna i underhuset med 44% av rösterna. Om en andra folkomröstning hade hållits först skulle vi ha fått ett annat resultat.

Även om Labours röstantal gick ner med 3 miljoner gentemot valet 2017, så är de olika påståendena från högern att det var ett nederlag av historiska proportioner – det senaste från Roy Hattersley att det var ”det värsta på 100 år” – felaktiga.⁵

I själva verket var Labours andel av rösterna bättre än vad både Gordon Brown uppnådde 2010 eller Ed Miliband 2015. Labour fick strax över 10 miljoner röster, vilket är ungefär vad Blair fick 2001, och mer än vad han förmådde 2005. Men Brexit och de förvrängande effekterna av majoritetsval gjorde att Labour främst förlorade i sina centrala områden i norr (mandat i den så kallade ”röda muren”) – vilket ledde till att Labour under Corbyn fick färre

⁴ Universell kredit – system för utbetalning av stöd till arbetslösa och lågavlönade – öa.

⁵ *PoliticsHome*, 22 december 2019, “Labour grandee urges MPs to ‘refuse to accept’ Rebecca Long-Bailey if she wins leadership”.

parlamentsledamöter än under Michael Foot. Det är givetvis fortfarande ett massivt nederlag, men låt oss diskutera det på grundval av fakta. I antalet röster var detta bara sämre än Labourpartiets siffror under Corbyn 2017, 12,9 miljoner.

Brexitanhängarnas befängda linje att en andra folkomröstning skulle ha varit djupt odemokratisk accepterades allmänt av väljarna, när det knappast kunde ha varit tydligare att en andra folkomröstning eller bekräftande omröstning skulle ha varit en utvidgning av demokratin och inte en begränsning av den. Det går inte att inskränka demokrati till ett enda val mellan två alternativ på en enda dag – oavsett vilka efterföljande konsekvenser det blir.

Arbetarklassens röst

Högerns påstående att resultatet utgör en grundläggande förändring av arbetarklassen bort från Labour är felaktigt och förenklat. Vad det visar är att Labours väljarbas (eller Labours kärnväljare) har lämnat de gamla industristäderna, där rasistiska och främlingsfientliga idéer ofta är starkast bland kropps- och före detta kroppsarbetare (i många fall en del av arbetararistokratin), och har formats av de olika regeringarnas, inklusive Nya Labours, misslyckade ekonomiska och industripolitik.

Som Paul Mason hävdar i sin pamflett *After Corbynism* [Efter corbynismen] är den starkaste representanten för förändring idag arbetarklassen i de stora städerna.

Under sin kamp om löner, hyra, nolltimmar, kvinnors rättigheter, migrationsrättigheter, HBTQ-frågor och framförallt klimatet, är denna nya, brokiga och uppkopplade arbetskraft den starkaste representanten för förändring vi har. Den har åstadkommit precis det som en ren ekonomisk kamp skulle uppnå, enligt den gamla teorin: ett gemensamt progressivt medvetande. Och de finns inte bara i storstäderna. Över hela norra England, till och med i småstäder som Leigh, Shipley och Bury utgjorde denna nya arbetarklass stommen i vårt väljarstöd.

Som Phil Hearse påpekade på SR:s webbplats den 12 januari:

Förenklade argument om att ”arbetarklassen övergav Labour” använder av nödvändighet ålderdomliga definitioner av arbetarklassen – stereotyper som föreställer sig en klass som huvudsakligen sysslar med kroppsarbete, och till största delen är vit och fast anställd. Men så har inte arbetarklassen sett ut på 40 år. Som Claire Ansley förklarar är verkligheten en helt annan:

”De tunga industriyrkena, som utgjorde den brittiska arbetarklassens grundvalar i ett sekel, har i dagens ekonomi ersatts av en mängd olika arbeten. Fyra jobb av fem finns nu i tjänstesektorn. Många av dessa jobb är så dåligt betalda att folk inte kan få en hygglig levnadsstandard och klara av sina ökande omkostnader. Och de personer som anställs för att utföra dem är också annorlunda.

Denna nya arbetarklass består av människor som lever på låga eller medelhöga inkomster, och är anställda som städare, butiksarbetare, bartenders, lärarassistenter, kockar, vårdare, osv. Den är multietnisk och mycket mer varierande än den traditionella arbetarklassen...

Unga människor

Det fanns också en anmärkningsvärd generationsfaktor i detta val. Unga människor lockades i stort antal av Labours radikala program mot åtstramningar, och dess motstånd mot Brexit och gröna New Deal. Labour var överlägsen segrare bland unga väljare under 40. *YouGov* uppskattar att 56% av väljare mellan 18 och 24 röstade på Labour.⁶ Följande siffror från *YouGov* visar omfattningen:

⁶ *YouGov*, 17 december 2019, [“How Britain voted in the 2019 general election”](#).

Of 18–24 year olds	56 per cent voted Labour	21 per cent Tory
of 25–29 year olds	54 per cent voted Labour	23 per cent Tory
of 30–39 year olds	46 per cent voted Labour	30 per cent Tory
of 40–49 year olds	35 per cent voted Labour	41 per cent Tory
of 50–59 year olds	28 per cent voted Labour	49 per cent Tory
of 60–69 year olds	22 per cent voted Labour	57 per cent Tory
of 70 plus	14 per cent voted Lab	67 per cent Tory

Det återspeglar en av Corbynismens största prestationer, som var att få med en ny generation av unga människor, som hade utnyttjats och missbrukats av Tories, i politiken. Många unga människor har anslutit sig till Labourpartiet och ett enormt antal av dem utgjorde stommen under röstvärningen i Labours viktigaste valkretsar. Och de flesta visar inga tecken på att försvinna efter valnederlaget.

Skottland

Resultatet i Skottland är mer komplicerat och mer lovande – trots att det innebar ett fortsatt sammanbrott för Labours röstsiffror. Labours sak var förlorad i Skottland långt innan valet utlystes. Det har sina rötter i att Labour, inklusive dess vänster, har underlåtit att bryta med unionismen. Labours lansering av självstyre för Skottland gjordes som ett försök att hindra krav på skotsk självständighet – medan det givetvis har haft rakt motsatt effekt. Och även om det är fullt möjligt att rikta en legitim kritik mot SNP från vänster, så kan en inte göra det utan att ta itu med den nationella frågan och inte heller på basis av fortsatt stöd till unionismen, som både det skotska och det brittiska Labour har gjort.

I en utmärkt artikel i *Independent* den 2 januari beskriver Mark Steele det så här (och talar först om kandidaterna till Labours ledning):

Ingen av dem har föreslagit hur Labours kollaps i Skottland ska avhjälpas, och om partiet ska ändra sin inställning till SNP eller självständighet. Hittills verkar deras förhållningssätt ha varit att kalla SNP en bunt arslen och kanske de hoppas att det kommer att funka om de fortsätter med det.

Strax efter valet 2015, då Labour lyckades minska från 50 parlamentsledamöter i Skottland till en, såg jag till exempel en av Labours medlemmar i det skotska parlamentet hålla ett tal vid en offentlig tilldragelse. Hon började: "Mitt budskap till SNP är att de är en SKAMFLÄCK som FÖRSTÖR detta land." Det är en gåta att det inte verkar ha tagit tillbaka de röster de har förlorat.

Ironin är att det skotska sättet att skrämja bort väljare verkar ha hämtats från det engelska sättet att förklara saker för utlänningar: säg samma sak, men högre. Labours nästa manifest till valen i Skottland kommer att vara: "LABOUR, jag sa LABOUR, nej, inte SNP, L-A-B-O-U-R. Varför kan du inte fatta det, din idiot?"⁷

Det kommer att bli en allt viktigare uppgift för Labours vänster i England och Wales att öppna upp dessa argument under den kommande perioden, när den annorlunda politiska situationen norr om gränsen blir tydligare. SNP står till vänster om mitten och har nu 48 platser av 59, och intensifierar nu sin kampanj för en andra folkomröstning om självständighet, i ett öppet avvisande av den våg av engelsk nationalism som vi upplever nu.

I Nordirland har DUP (och dess ledare i Westminster, Nigel Dodds) tappat mark och är nu färre än de parlamentsledamöter som vill stanna kvar i EU, vilket öppnar dörren för en omröstning om gränsen. Det har fått Allianspartiets ledare Naomi Long att säga: "det är

⁷ *The Independent*, 2 januari 2020, "[Labour doesn't need a 'likeable' leader – it needs a competent one](#)".

nästan oundvikligt att det kommer att bli en offensiv för en folkomröstning om irländsk enhet.”⁸

Vad gick fel?

Som vi i SR argumenterade energiskt då, så var det för det första alltid ytterst problematiskt att ha allmänna val innan en andra folkomröstning – eftersom valet kom innan striden i parlamentet om en andra folkomröstning var avslutad. Efter flera veckor där Johnsons krav på allmänna val hade blockerats av oppositionspartierna, bröt Liberaldemokraterna leden och fick stöd av SNP. Till sist hade Labour inte så många alternativ, men det finns få tecken på att de fullt ut insåg farorna.

Föga förvånande dominerades valet av Brexit. Det behandlades ända från början som en andra folkomröstning, men kunde inte ge ett korrekt resultat vad gäller för eller mot Brexit, som bara en folkomröstning kunde ha gett. Det var uteslutet, både genom att formatet var som vid ett val och systemet med majoritetsval.

En annan viktig faktor var Brexitomröstningens beständighet – speciellt i Labours ”röda mur” i norr. Långt från att försvagas hade Brexitväljarna hårdnat och gått åt höger – med entusiastisk hjälp från media som var fientliga mot Labour, i synnerhet tabloidpressen. Det neutraliserade den förmåga att motverka Brexit som Labours radikala manifest hade 2017. Den här gången lyckades det inte få något gensvar. Folk hade bestämt sig och de skulle inte ändra sig.

Inte ens Labours imponerande Gröna New Deal, som utgjorde manifestets första viktiga del, lyckades tränga bakom Brexitfebern – trots den stora uppmärksamhet frågan har.

Många av de Labourväljare som hade röstat för att lämna, ansåg att Labours utdragna (och korrekta) kamp mot en Brexit utan avtal inte försvarade deras intressen (som den absolut gjorde), utan bara hindrade det alternativ de föredrog – Brexit utan avtal. De betraktade Labours utveckling i riktning mot en tydligare ståndpunkt att stanna kvar och en andra folkomröstning på samma sätt – som ett förräderi mot Brexit från Labours sida. De allt fler bevisen på de katastrofala ekonomiska konsekvenser som den Brexit som föreslogs skulle leda till, gick inte hem. I den mån det någonsin hade funnits någon mittfåra under denna debatt, så var den borta sedan länge.

Det hade funnits varningstecken på detta. Exempelvis fortsatte arbetare på fabriker som hotades av nedläggning av Brexit ändå att stöda den, trots det hot den utgjorde mot deras jobb. Det var till exempel fallet vid Honda i Swindon och British Steel i Scunthorpe. Det återspeglades också i hur de flesta Brexitanhängarna avvisade negativa ekonomiska förutsägelser av Brexit, och var beredda att gå med på ekonomisk påverkan om det bara innebar att man lämnade EU.

Det måste också sägas att det fanns ett problem med både hur Labourkampanjen och själva manifestet presenterades – som James Meadway argumenterade på *Novara Media*.⁹ Det saknades fokus och man lyckades inte på ett riktigt sätt presentera och försvara de tillägg till manifestet som gjordes efter publiceringen, och vilka utnyttjades av media och Tories. Men det verkliga problemet var att manifestet inte fick något gensvar eftersom det översvämmades av Brexit. Under andra omständigheter skulle problemen med presentationen inte ha fått samma effekt.

⁸ *The Irish News*, 13 december 2019, “Push for Irish Unity referendum ‘almost inevitable’ following hard Brexit”.

⁹ 17 december 2019, [“Labour’s Economic Plans: What Went Wrong?”](#).

Rasism

Trots Labourhögerns (och större delen av den radikala vänsterns) försök att förneka det, var den mest kraftfulla styrkan bakom Brexit – som vid folkomröstningen 2016 – rasism och främlingsfientlighet, i form av ett djupt rotat hat mot EU-systemets mest progressiva sida, människors fria rörlighet. Tyvärr lyckades inte Labour motverka det, till exempel med ett aggressivt försvar av den fria rörligheten. Rasismen paketerades som populism, där Trump, Bolsonaro, Orbán och Salvini är viktiga exempel. Enkla paroller i komplicerade situationer framställda som att de var mot politik, fientlighet mot politisk korrekthet, motstånd mot regleringar, med underförstådda uppmaningar till rasism och trångsynthet.

De sociala effekterna av allt detta har blivit ökande rasism på gator, skolgårdar och fotbolls-läktare, och det kommer bara att bli värre efter Tories seger. Richard Seymour förklarar detta utmärkt i sin bedömning av valen:

Dödsfallen på grund av åtstramningar och en fientlig omgivning kommer att mångfaldigas. Ett redan ganska förfärligt samhälle kommer att bli brutalt mycket värre. Och det är svårt att se hur det inte kommer att bidra till ännu mer våldsamt rasism och hat mot utlänningar, baserat på ett etniskt nollsummespel.¹⁰

Novara Media har gjort en rad förbluffande videointervjuer,¹¹ lysande genomförda av Ash Sarkar, som knappast skulle kunna vara mer övertygande. Denna rasism är inte ny bland industriarbetare i Storbritannien efter imperiets slut, men det är ett stort problem att den fortfarande existerar på 2000-talet. Brexitväljare i Don Valley som intervjuades i programmet *Today* morgonen efter omröstningen, sa att de röstade på Brexit för att stoppa invandringen och att Brexit var viktigare för dem än den offentliga sjukvården NHS.

Men vi i SR borde inte ha blivit förvånade över Brexitväljarnas envishet, eftersom vi sedan länge hade identifierat det som röster som drevs av rasism, främlingsfientlighet och engelsk nationalism – vilket var orsaken till att vi förespråkade en kritisk röst för att stanna kvar vid folkomröstningen 2016.

Rollen för Brexitanhängarna inom vänstern (Lexiteers) behöver också kommenteras. Brexit har inte bara störtat Jeremy Corbyn och förvandlat Torypartiet till en högerpopulistisk kult, utan har också splittrat den radikala vänstern – med större delen av de radikala vänsterorganisationerna, inklusive brittiska kommunistpartiet (CPB), Socialistpartiet, SWP och Counterfire på fel sida. De som stödde ståndpunkten att stanna kvar var de mindre grupperna, inklusive vi själva (SR, kritiskt), AWL och de som var indragna i kampanjen för en andra folkomröstning och kampanjen AEIP [Another Europe is Possible – Ett annat Europa är möjligt]. RS 21 [Revolutionary socialism in the 21st Century – Revolutionär socialism på 2000-talet] splittrades på frågan.

Den ståndpunkt Lexiteers intog utgör ett stort, ja historiskt, misstag med både omedelbara och långsiktiga politiska konsekvenser. Det fick dem att redan från början förneka Brexitprojektets grundläggande politiska och klasskaraktär. De allmänna valen utgjorde en gåta för Lexiteers. De kunde inte rösta på Johnson för sitt ryktes skull, även om en del enskilda gjorde det, eftersom det betydde att öppet stöda en av de mest högerinriktade regeringar Storbritannien någonsin har upplevt. Men i vartenda skede har de stött utträdet ur EU – fullt medvetna om att det var Johnsons viktigaste projekt. Under striden i parlamentet mot en Brexit utan avtal, stödde de hela tiden underförstått detta reaktionära alternativ.

¹⁰ *Novara Media*, 13 december 2019, "[No False Consolations](#)".

¹¹ Se *The Unbearable Whiteness of Brexit – Race Class and the EU Referendum on the streets of Barking* på YouTube.

De vägrade konsekvent erkänna att Brexit var ett högerprojekt som främst drevs av rasism, till och med när det var lätt att se att det rasistiska våldet ökade på alla samhällsnivåer. Det innefattar SWP, den organisation som byggde upp Antinazistiska förbundet på 1970- och början av 1980-talet, men som nu inte ens lyckas se en uppenbar rasism i Brexitprojektet, från Boris Johnson själv till ett stort antal Brexitväljare, och som till sist har svansat efter CPB. De vägrade också medge att rasismen är starkast bland traditionella vita industriarbetare (eller vita arbetare i avindustrialiserade samhällen).

Under kampen om Brexit undvek de att ta upp såväl klassinnehållet och konsekvenserna av folkomröstningen 2016 som konsekvenserna av Johnsons valseger. Inte heller tar John Rees' utvärdering av Tories seger på webbplatsen *Counterfire* upp Brexit som sådan, som han stödde, och vad den kan få för effekter på landets och arbetarrörelsens framtida inriktning, utan den riktar in sig på valet och varför Labour förlorade – han hävdar att det berodde på McDonnells och andras illojalitet när de uttryckte meningsskiljaktigheter med Jeremy Corbyn om att stanna kvar och om en andra folkomröstning, och att det röjer vägen för blairiterna.

Förtal

En annan viktig faktor som vi kan ha underskattat för valresultatet var effekterna av en aldrig tidigare skådad förtalskampanj mot Jeremy Corbyn – speciellt anklagelser för antisemitism, men också kommunism. Thatchers angrepp på Scargill som "inhemsk fiende" var ingenting jämfört med detta.

Tanken att Corbyn är eller någonsin har varit antisemit är och var absurd. Han har under hela sitt aktiva liv varit mot all sorts rasism. Men etablissemangen kunde inte tolerera möjligheten av en Palestinavänlig premiärminister. Som ett resultat av det ställdes han ända från det ögonblick han valdes till ledare för Labour ständigt vid skampålen, med entusiastiskt stöd från hela mediavärlden och med stöd från både Labourhögern och ett antal sionistvänliga organisationer. Budskapet riktades inte i första hand till den relativt lilla och brokiga judiska väljargruppen utan långt utöver den, till de som redan kanske var oroliga över att Corbyn var lite för "extrem" i en rad frågor. Och efter fyra års oupphörliga angrepp fick det betydligt större genomslag under detta val än 2017.

Problemet förvärrades av Corbyns underlåtenhet att redan från början på ett beslutsamt sätt ta itu med anklagelserna för antisemitism på politisk nivå, genom att hävda att opposition mot den israeliska staten inte är antisemitism utan ett legitimt försvar av ett förtryckt folk. Kravet på ursäkter var en fälla. När Corbyn väl hade bett om ursäkt utan att definiera vad han bad om ursäkt för, kunde häxjägarna framställa det som om han hade medgivit att det han hade anklagats för var ett allvarligt problem, och sedan fylla igen luckorna.

Det är också värt att påpeka att större delen av ledande media hade ett helt annat agerande under 2017 års valkampanj än under denna. När valet väl utlystes 2017 följde en stor del av media, i synnerhet BBC, i allmänhet reglerna inför val, med en rättvis behandling av alla politiska partier. Men resultatet 2017 chockade etablissemangen, när Corbyn blev mycket mer framgångsrik än de hade förutspått. Så 2019 minskade absolut inte angreppen på Labour och dess ledare när den formella kampanjen väl startade, vilket Roger Benjamin skildrar i sin artikel på SR:s webbplats.¹²

Osäkerhet

Utöver Corbyn-gruppens misslyckande att på ett beslutsamt sätt hantera antisemitismen, så lyckades den inte heller att tillräckligt snabbt anta en klar ståndpunkt om att stanna kvar. Det var ett problem redan under EU-valen i maj 2019, där Labour drev en kampanj kring frågan

¹² 6 december 2019, ["Post-Truth election?"](#)

att ena ett delat land – som inte fick något som helst gensvar och bara gav Liberaldemokraterna utrymme. Detta förvärrades tveklöst av det inflytande som hans personliga rådgivares, Andrew Murray, Karrie Murphy och Seumas Milne, hade.

Denna situation förbättrades till det bättre vid Labours partikonferens i september förra året, då Corbyn slutligen accepterade den överväldigande delen av partimedlemmarnas uppfattning och antog en ståndpunkt om en andra folkomröstning. Konferensen beslutade också att en andra folkomröstning skulle finnas med i Labours manifest, och att en Labourregering skulle förhandla fram det bästa (eller minst dåliga) Brexitavtalet som det gick att få och sedan ställa det mot alternativet att stanna vid en andra folkomröstning. Det var ett berömvärdt försök att överbrygga klyftan i Labourpartiet och landet, men det står nu klart att vid den tiden lyssnade ingen. Ryktet om osäkerhet hade redan orsakat skadan.

Under sommaren hade Labours ledning stått vid sidan om medan enorma demonstrationer ägde rum och krävde en andra folkomröstning. Den hade också inlett fullständigt fruktlösa förhandlingar som Theresa May utnyttjade till sin egen fördel.

Richard Seymour hävdar att det var fel av Labour att överhuvudtaget anta en ståndpunkt för en andra folkomröstning, eftersom det gav högern ammunition mot dem. Det är fel. Det fanns mycket starka argument för en andra folkomröstning, men de användes aldrig på något ordentligt sätt av Labours ledning. Saker och ting hade i själva verket förändrats så mycket att en andra folkomröstning i sig själv hade blivit ett demokratiskt krav. Och eftersom det enda demokratiska sättet att förändra röstresultatet från 2016 års folkomröstning var en andra folkomröstning, så kunde inget annat göra det, och att utesluta den var att acceptera att Brexit var oundviklig.

Camerons arrogans hade fått honom att utlysa en folkomröstning som grundade sig på två alternativ utan att ett enda ord hade sagts om vad Brexit innebar eller var Storbritannien skulle hitta sin plats i världen om resultatet blev att lämna.

Var en majoritet för Tory oundviklig?

I backspegeln var troligen en majoritet för Tory oundviklig, och som John McDonnell envist har hävdat var orsaken Brexit. Mittfältet var redan försvunnet och ingen lyssnade – om de någonsin hade gjort det.

I en så polariserad situation var Jeremy Corbyns ståndpunkt att ena partiet (och/eller landet) över klyftan Brexit dömd. Om Labour hade intagit en bestämd hållning att stanna kvar mycket tidigare, vilket partiet borde ha gjort eftersom det var rätt, skulle det ha förlorat röster till Tories och Brexitpartiet. Om det hade intagit en Brexit-ståndpunkt – vilket hade varit politiskt katastrofalt eftersom det skulle ha inneburit att stöda ett reaktionärt Tory-projekt – skulle det ha förlorat stöd till Liberaldemokraterna och de gröna, som det gjorde ändå. Som Richard Seymour säger: ”Det verkar inte finnas någon uppenbar lösning på Brexit, inget som inte skulle ha tagits för ’förräderi’ av någon.”

Ända från början var Labours splittring om Brexit mer skadlig och envis än för något annat parti. Medan 60% av dess anhängare (och 90% av medlemmarna) stödde att stanna kvar, så stödde 70% av Labours valmanskår Brexit och många av dem var beredda att lämna Labour för Tories eller Brexitpartiet för att uppnå det målet. Det betyder att om ingenting förändrades så kunde inte Labour hindra en Tory-majoritet – och när resultatet kom blev det uppenbart att ingenting hade förändrats.

Till skillnad mot detta har Liberaldemokraterna och de gröna alltid varit klart för att stanna kvar, vilket också Plaid [Cymru, politiskt parti i Wales – öa] och SNP är. Det var därför Labour inte ville att det skulle vara ett Brexitval, men problemet är att när det väl utlystes så

kunde det aldrig bli något annat. Det är välkänt att Tory-partiet har varit splittrat om EU i 30 år, och dessa meningsskiljaktigheter övergick i öppet krig efter folkomröstningsresultatet 2016.

Men som vi nämnde ovan löstes denna splittring brutalt av Johnson och Cummings innan valet, genom att utesluta alla som var mot dem i parlamentet och sedan hindra dem från att ställa upp som kandidater för Tories. Det var en anmärkningsvärd bedrift. Tory-partiet förvandlades i själva verket över en natt till Brexitpartiet, med den ytterligare fördelen (för Tories) att Farage skickades ut i kylan. (Det är för tidigt att säga om Farage kan återuppliva sin bas igen i slutet av 2020 om Johnson går med på en förlängning eller backar från en hård Brexit.) Hursomhelst är det mer troligt att Tories kommer att rösta i linje med sina klassintressen, alltså att stoppa Labour, när det kommer till kritan.

I alla händelser tappade Labour röster åt båda håll, där de flesta gick till partier som var för att stanna. Paul Mason poängterar att analysfirman Datapraxis beräknar att högst 800.000 Labourväljare bytte till Tories, medan Liberaldemokraterna fick minst 1,1 miljoner röster från Labour, de gröna 339.000 och SNP en kvarts miljon. ”Kort sagt förlorade Labour nästan dubbelt så många röster till progressiva partier som var för att stanna kvar än till Brexitpartier och rasister.”¹³

Högern på vild framfart

Efter valet har Labourhögern (föga överraskande) stått i kö för att peka ut corbynismen som ansvarig för nederlaget. Enligt dem förlorade Labour valet för att Corbyn var för vänster och manifestet alldeles för radikalt. De hävdade att Corbyns ledarskap inte hade varit ”tillräckligt uppmärksam” på problemet med invandring och den engelska nationalismen: det vill säga att de hade fortsatt att ifrågasätta båda.

Blairs tidigare rådgivare Andrew Adonis går ännu längre, och säger att ”Corbyn och corbynismen måste utrotas fullständigt om Labour ska kunna bli ett valbart demokratiskt socialistiskt parti”.¹⁴ Alan Johnson har sagt samma sak, liksom, föga förvånande, Tony Blair. Vi måste helt och fullt ta på oss den kamp som nu inleds.

Som Andy Stowe pekar på i sin senaste artikel på SR:s webbplats, hävdar den högerinriktade Labourledamoten för Wolverhampton sydost, Pat McFadden, att ”Labour behöver återupptäcka sina patriotiska instinkter”.¹⁵ Han påstår att den internationalism som kännetecknar Corbyn gör honom otillräckligt patriotisk. Till och med den mest vänsterinriktade av ledarkandidaterna, Rebecca Long-Bailey, går i fällan genom att tala om ”progressiv patriotism”.

Som Stowe också påpekar, ”driver CPB:s tidning *Morning Star* en liknande linje: ’Från Brexit, på den viktigaste nivån, till att stöda England i VM på den mest triviala nivån, lämnar stora delar av vänstern sina poster vid första bästa tecken på bekymmer...’.¹⁶ Det är ett eko av Toryministern Norman Tebbits’ krav att invandrare ska stöda det engelska cricketlaget.”

Detta är en enorm eftergift till rasismen. Det är en parallell till det argument som alltmer förs fram av högern och delar av vänstern, att de brittiska arbetarnas motstånd mot invandring och människors fria rörlighet inte är rasism utan ett legitimt försvar av jobben mot utländska arbetare.

¹³ Blogg, 15 december 2019, [“After Corbynism: Where next for Labour”](#).

¹⁴ 29 december 2019, [Twitter](#).

¹⁵ *The Guardian*, 29 december 2019, [“Labour must believe in our country to stop it being torn apart”](#)

¹⁶ *Morning Star*, 29 september 2018, [“The working class has no use for liberal hand-wringing”](#)

Motangreppet

Labourpartiets medlemmar ska stanna i partiet, gå med i kampen och rekrytera fler medlemmar. De första tecknen tyder faktiskt på att det är just det som händer. Folk stannar i partiet, förbereder motangreppet och mobiliserar.

Det första (och avgörande) steget i detta motangrepp är det val av ledare och ställföreträdande ledare som nu är på gång.

Labours höger är lika beslutsam som någonsin att krossa corbynismen och allt den står för. De är övertygade om att det här valet av ledare ger dem den bästa chans de har haft att vrida den politiska diskussionen och praktiken åt höger och anpassa den till systemet. Det är inte säkert att de har fel – vilket innebär att det är en helt avgörande uppgift att besegra dem och välja de som bäst företräder corbynismens erövringar.

Vårt problem är att Jeremy Corbyn och John McDonnell politiskt inte går att ersätta som partiets centrala ledare. Mer än någon annan representerar de möjligheten att gå utöver vänstersocialdemokratien och in på en antikapitalistisk bana – vilket är skälet till varför sådana mängder av okvädingsord har vräcks över dem. De har varit de absolut mest orubbliga förespråkarna av ett program mot åtstramningar och krig, ett program som till stor del har varit antiimperialistiskt. Den mest lovande av de nya parlamentsledamöterna förra gången, Laura Pidcock, som kanske kunde ha övertalats att ställa upp, blev av med sin plats, vilket satte stopp för den tanken. Vi talar därför om kandidater som är underlägsna den avgående ledningen, men är de som bäst representerar deras övergripande inriktning och är bäst lämpade att försvara Corbyns projekt mot de angrepp det nu kommer att möta.

SR har varit öppna med att kritisera Corbyn eller Labours ledning i allmänhet när vi har ansett det vara nödvändigt. Vi har publicerat många sådana artiklar, i synnerhet angående Brexit och antisemitismen. Men samtidigt har vi betonat vad Corbyn och corbynismen representerar, och i dessa dagar är det inte dags att förändra det förhållningssättet, när det finns en verklig möjlighet att resultatet av valet av ledning kan leda till ett stort bakslag.

Michael Walker:

Det var inte bara media som besegrade Jeremy Corbyn

Labourpartiets valkatastrof var lika mycket rotad i dess egna misstag.

Ur [*Jacobin magazine*](#), vinter 2020. Översättning från engelska Göran Källqvist.

De allmänna valen i december var katastrofala för den brittiska vänstern. 2017 överraskade Corbyns Labourparti proffstykarna genom att få 40% av rösterna, 10% mer än 2015, och tillräckligt för att beröva de konservativa majoriteten. Men 2019 tappade partiet 2,5 miljoner röster från den toppnoteringen och gav Boris Johnson en behaglig majoritet, och Labour minskade till sitt lägsta antal mandat sedan 1935. När striden inleds om vad partiet ska göra nu, kommer hur vi förklarar denna dramatiska förändring att bli avgörande för att avgöra framtiden.

Den mest uppenbara förklaringen till nederlaget riktar in sig på Labours Brexitpolitik. 2017 hade Labour gjort utfästelser om att respektera resultatet från Brexitomröstningen, och lovat att bara förhandla fram ett närmare förhållande till EU än det som de konservativa erbjöd, Men 2019 hade partiet förbundit sig till en andra folkomröstning om Brexit, med alternativet att stanna kvar i EU. De som varnade för att detta beslut skulle kosta röster i Labours traditionella kärnregioner visade sig ha rätt: partiet förlorade mandat i Midlands och norra England, av vilka Labour hade haft en del i mer än ett sekel.

52 av de 55 valkretsar som Labour förlorade till Tories hade röstat för att lämna EU, så denna bedömning verkar trovärdig. Det ger också lite tröst till vänstern, eftersom de som framförallt stödde en andra folkomröstning var Labours centrister. Enligt denna skildring var Corbys största misstag att han anpassade sig till liberalerna som satte tryck utanför och i partiet för att anta en politik som skulle bli en kvarnsten runt Labours hals.

Men det vore ett misstag att tro att offensiven för en andra folkomröstning förklarar hela omfattningen av Labours nederlag. Även om Labours svängning om Brexit förklarar de 900.000 röster de förlorade till Tories och Brexitpartiet, så är det mindre klart hur vi ska förklara de 1.3 miljoner röster som förlorades till andra partier som hade förbundit sig till en andra folkomröstning, som de gröna och Liberaldemokraterna.

Två opinionsundersökningar tyder i själva verket på att det fanns en fråga som var viktigare än Brexit för de väljare som lämnade Labour. Den första, som genomfördes av Opinium den 12 december, visade att 37% av de som övergav Labour åberopade ledarskap som den främsta orsaken till att de bytte partier, jämfört med 21% som åberopade Brexit. Det är förstas svårt att skilja på de två – en ståndpunkt om Brexit var förvisso en viktig del av "ledarskapet" under denna period. Men en undersökning av YouGov en vecka senare visade liknande resultat, och 35% angav att Corbyn var huvudorsaken till att de hade ändrat vad de röstade på, jämfört med 19% som sa att det var Brexit. Det är inte förvånande med tanke på Corbys dystra stödsiffror, som i september hade minskat till minus 60 (15% av de tillfrågade godkände jobbet han gjorde, medan 75% inte gjorde det) och bara återhämtade sig till minus 44 vid tidpunkten för valet.

Men trots bevisen finns det en ovilja inom vänstern att låta sig påverkas av allmänhetens uppfattning om våra ledare. Å ena sidan återspeglar det en mer allmän skepsis mot opinionsundersökningar, eller en uppfattning att det inte är vänsterns uppgift att titta på opinionen utan att förändra den. Även om det må vara ett hedervärt förhållningssätt under en valperiod, så visar resultatet i december hur lite engagerade aktivister kan kompensera en partiledning som i andra avseenden inte har lyckats skaffa trovärdighet hos den bredare allmänheten.

En andra sorts skepsis härrör från påståendet, att en partiledare bara kan förväntas bevara en minsta nivå av popularitet genom att överlämna kontrollen över vår rörelse till företagspressen. Detta pekar på en verklig utmaning. Den enda Labourledare som på senare tid har gått in i ett allmänt val med positiva stödsiffror var så närstående till Rupert Murdoch att han kom att bli gudfar till Murdochs femte barn.¹⁷ Men som parlamentarisk rörelse har inte Labour råd att bortse från den allmänna opinionen. Om bara 15% av väljarkåren tycker att du gör ett hyfsat jobb som oppositionsledare så kommer de inte att välja dig till premiärminister.

Om vi tar den ledande pressens makt för given, vad kan då Labours nästa ledare göra för att säkerställa att hen går in i nästa val med högre aktning än sin föregångare? Det vore bra om hen ser skillnaderna mellan Corbys ledarskap och en politiker som har behållit ett brett stöd trots ständiga angrepp från företagspressen: Bernie Sanders.

Liksom Corbyn leder Sanders en rörelse vars mål är att förneka eliten de enorma privilegier de för närvarande åtnjuter. Men efter fyra år i rampljuset har de flesta amerikaner ändå en positiv bild av honom.

Det finns obestridligen strukturella skillnader mellan den ställning som en primärvalskandidat och en oppositionsledare har. Den sistnämnda befinner sig närmare makten och kan förvänta sig att bli granskad noggrannare. Som ledare för ett parlamentariskt parti hade Corbyn

¹⁷ Syftar på Tony Blair, som är gudfar åt Murdochs dotter – öa.

dessutom en ständigt närvarande grupp högt uppsatta myterister som var beredda att undergräva honom så fort de fick chansen.

Men titta på Corbyn och Sanders på TV så kommer ni att se att det inte bara är olika institutionella sammanhang som skiljer de två politikerna åt, utan också grundläggande olika förmåga och ledarskapsstil.

Det är allra tydligast när det kommer till disciplin med budskapet. Sanders vet att han inte kommer att få obegränsad tid för att tala med allmänheten, och kan på ett mycket skickligt sätt hoppa från nästan vilket ämne som helst till de frågor som är motivet till hans kandidatur: beskatta de rika, inför allmän sjukvård och inrätta en minimilön på 15 dollar. Dessutom namnger Sanders ständigt sin fiende: företagsetablissemanget. Det förklarar för en ofta osäker allmänhet varför de så regelbundet får se den oberoende senatören demoniseras i de dagliga nyheterna.

Detta är en debattstrategi som gör det möjligt för en upprorisk politiker att tränga bakom den spärrelld av angrepp och desinformation som kommer att komma från fiendepressen. Corbyn slingrade sig ofta och var undvikande, och hade det därför jobbigt med båda.

Misslyckandet att på ett effektivt sätt hantera media berodde delvis på Corbyns brist på naturlig styrka framför TV-kameror (vi måste komma ihåg att han bara motvilligt blev ledare, nästan av en slump). Men det var också resultatet av avgörande strategiska beslut, eller snarare bristen på dem, från hans större team. Det mest uppenbara exemplet här gäller Brexit. Med det politiska kapital som Corbyn erövrade vid valet 2017, kunde han ha förbundit Labour att stå utanför EU på samma sätt som Norge och uteslutit att förkasta omröstningsresultatet. Men Corbyn var ovillig att konfrontera den växande och välfinansierade rörelsen för en "Folkets röst", eller riskera att förlora rösterna från dess anhängare, och drog sig istället tillbaka till en komplicerad ståndpunkt om procedurfrågor som både förband Labour att respektera omröstningen 2016 och lämnade frågan om en andra folkomröstning "på bordet". Det var en ståndpunkt som ingen i Corbyns skuggkabinett kunde försvara på något övertygande sätt.

Lika negativt var det obeslutsamma svaret på spektaklet om antisemitism. I en annan berättelse om de två senaste åren kunde Corbyn redan tidigt ha klargjort att han skulle ha nolltolerans mot alla antisemitiska konspirationsteorier och samtidigt slå fast medlemmarnas rätt att ifrågasätta all etnisk nationalism, i synnerhet en så våldsam och expanderande nationalism som dagens Israel praktiserar. Men istället tog Corbyn till diffusa plattityder om motstånd mot rasism i alla former, och gjorde allmänheten misstänksam, medlemmarna demoraliserade och båda grupperna lika förvirrade.

De svävande svaren på ovanstående frågor var negativt i och av sig själva. Men det högre priset för obeslutsamheten var att det förnekade Corbyn möjligheten att tala om Labours bredare program. I TV-utsändningarna kunde intervjuarna glädja sig åt att få Corbyn att skruva på sig, och allmänheten ansåg det inte vara mer än rätt att Labourledaren förnekades möjligheten att breda ut sig om skatteflykt när han inte kunde svara på om Storbritannien skulle lämna EU eller inte, eller förklara varför hans parti verkade ådra sig en religiös minoritets vrede.

Inget av detta avfärdar medias roll för att undergräva Labourpartiet. Att Corbyns ledarskap angreps på ett aldrig tidigare skådat sätt berodde inte på dess brister, utan på grund av det hot han utgjorde mot Storbritanniens elit. Boris Johnson hade i själva verket mycket större brister, ändå undkom han helskinnad just därför att han inte utgjorde något sådant hot.

Men vi måste ta för givet att Storbritanniens press kommer att försöka krossa varje Labourledare som står till vänster om Tony Blair. Om vi ska undvika ännu ett nederlag om fem år, så får den som ersätter Corbyn inte ge sina fiender en så lätt match.